

23. navadna nedelja B

*Recite njim, ki so plahega srca:
"Bóдите močni, nikar se ne bojte!
Glejte vaš Bog!" (Iz 35,4)*

Prvo berilo

Izaija 35,4-7a

Recíte njim, ki so plahega srca: "Bóдите močni, nikar se ne bojte! Glejte, vaš Bog! Maščevanje prihaja, Božje povračilo, on prihaja, da vas reši!" Tedaj bodo spregledale oči slepih, gluhim se bodo odprla ušesa. Tedaj bo hrômi skakal kakor jelen, jezik nemega bo vriskal. Kajti v puščavi se bodo odprli vrelci, v pustinji potoki. Goljava bo postala jezero, žejna dežela vrelci vodá.

Drugo berilo

Jakob 2,1-5

Moji bratje, svoje vere v našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veličastva, ne združujte s pristranskostjo. Če pride k vašemu shodu mož z zlatim prstanom in v sijajni obleki, pride pa tudi revež v umazani obleki, in se ozrete na tistega, ki nosi sijajno obleko ter rečete: "Sédi semkaj na udoben sedež," revežu pa rečete: "Ti stopi tja," ali: "Sédi k mojim nogam" –; mar niste delali razlike med seboj in sodili po hudobnih nagibih? Poslušajte, moji ljubi bratje! Ali ni Bog izbral tistih, ki so revni na svetu, da so bogati v veri in dediči kraljestva, ki ga je obljubil vsem, ki ga ljubijo?

Evangelij

Marko 7,31-37

Tisti čas je Jezus odšel iz pokrajine Tira in šel skozi Sidón proti Galilejskemu jezeru, po sredi pokrajine Deseteromestja. Tedaj so mu privedli gluhega, ki je tudi težko govóril, in ga prosili, da bi polóžil roko nanj. Vzel ga je k sebi, stran od množice, mu polóžil prste v ušesa, pljunil in se dotaknil njegovega jezika. Ozri se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: "Efatá!" to je 'Odpri se!' In takoj so se mu

odprla ušesa, razvezala se je vez njegovega jezika in je pravilno govóril. Jezus jim je naročil, naj tega nikomur ne povejo; toda bolj ko jim je naročal, bolj so oznanjali in nadvse začudeni so govorili: "Vse prav dela: gluhim daje, da slišijo, nemim, da govorijo."

V razmislek

Ko se pogovarjamo z drugimi, smo pogosto gluhi in nemi. Vsak dan imamo nešteto pogovorov, v katerih ne poslušamo in tudi ničesar ne povemo, kar je pravzaprav le izmenjava besed med gluхими in nemimi (onemelimi?) ljudmi. Obstaja namreč velik strah, da bi bili prizadeti, če bi drugim izdali nekaj o sebi in navsezadnje tudi strah (ali pa tudi izkušnja), da bodo drugi stopili na naše šibke točke, če se odpremo. Prav tako pa je težka izkušnja, ko vidimo, da so naše lastne izpovedi o naši ranljivosti prepovedane, niso slišane ali pa jih nihče ne jemlje resno. Tudi težki življenjski udarci lahko ljudem vzamejo sposobnost ubeseditve njihove izkušnje. Zagotovo pa vodi onemelost (nezmožnost pogovora z drugimi) v izolacijo. Ravno v tisto najbolj neprijetno izolacijo obupanih, poraženih, gluhih in onemelih je prišel Jezus. Obrne se k njim in se jim posveti.

Kaj opogumlja ljudi, da izrazijo svojo bolečino, kaj lahko prekine njihovo osamljenost, tako da ne samo, da začnejo ponovno govoriti, temveč da so spet sposobni poslušati? Tako se Jezus za vse oglušele in utišane tega sveta približa moškemu iz evangelija s tisto govoricco, ki jo razumejo vsi ljudje, ker je to tisti prvotni jezik sveta – jezik skrbnih, ljubečih, nežnih gest, ki izražajo globoko povezanost sredi vsake izolacije. Kjer se ne sliši več besed, lahko še vedno prepoznamo znamenja, tako majhna kot velika. Jezus se čisto osebno približa možu, položi svoj prst na njegovo rano in s svojimi besedami "Effata" nagovori njega kot celotno osebo in ne samo njegove zunanje simptome. Ozdravi ga, s tem ko se ga dotakne v njegovi globini. Ker človek dovoli, da se ga dotakne, se lahko odpre in v trenutku, ko se odpre, lahko začne govoriti in postane človek v polnem pomenu besede.

Jezusova zdravilna moč noče ostati samo na površini, zunanjih simptomih. Božja beseda si želi veliko bolj prodreti v človekovo najglobljo notranjost, da bi ga ozdravila od znotraj navzven. A vendar je Božja beseda odvisna od človekove privolitve v njegovo ozdravljenje. Če mu uspe, da se ga dotakne Jezusova zdravilna moč, se v "effati" že pokaže drobcen delček nebes.

Jezusov pogled v nebo nam kaže, iz kje črpa svojo moč in pogum. Še dandanes nas "Effata" – krstni ritual spominja na to, kako pomembno je za vse nas, da se z Božjo pomočjo odpremo in da dobimo dostop do našega skritega izvora kakor tudi do našega zdravega in svetega, nedotaknjenege centra, kjer nas nihče ne more prizadeti.

Nekoliko preseneti Jezusova prepoved, da drugim ne smejo pripovedovati o tem ozdravljenju. Sporočilo tega je morda to, da čudovitih izkušenj ne moremo deliti zgolj z besedami. Lahko pa drugim omogočimo podobne izkušnje. Jezus noče našega oznanjevanja z besedami, temveč da mu sledimo v dejanjih. Kdor je na samem sebi spoznal Boga kot tistega, ki ozdravlja in te naredi novega človeka, ta se trudi ravnati s soljudmi na podoben način. Lahko opogumimo ljudi, da pogledajo v svojo notranjost in da nam o tem nekaj povedo. Vsak izmed nas ima besede, ki jih lahko pove samo on sam in nihče drug in če jih ne pove, je ostala na tem svetu ena pomembna misel neizrečena.

Ob dnevih, ko jasno občutimo težo življenja, nam je lahko v oporo razumevajoč človek, ki ravna z nami pozorno in nam daje tolažbo. Če smo že kdaj doživeli, kako se lahko otresemo zakrčenosti, žalosti in besa zaradi ljubečega dotika in prijaznega odnosa, potem bomo to darilo želeli dati tudi drugim in sicer na tisti način, ki ga v tistem trenutku ravno najbolj potrebujejo.